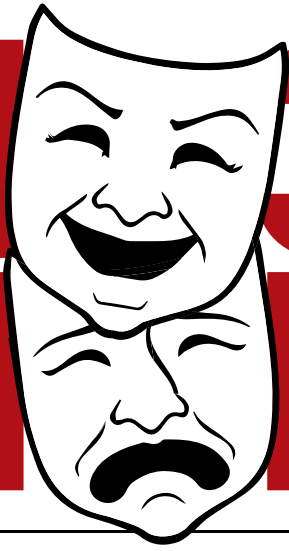

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

АПРИЛ 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 160

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Душан
Ковачевић

Урнебесна
трагедија

режија Јагош Марковић

ЈАГОШ МАРКОВИЋ,
РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА“,
ПО ТЕКСТУ ДУШАНА КОВАЧЕВИЋА

Увек нађемо излаз и преживимо

фото: Небојша Бабић

Већ неколико деценија, својим префињеним, промишљеним и оригиналним редитељским рукописом, Јагош Марковић оставља веома озбиљан и дубок траг на сценама српских и регионалних позоришта. Сваком новом представом помера границе позоришне уметности и омогућава нам да изоштримо перцепцију света у којем живимо. Свега неколико месеци након веома успешне поставке Шекспировог „Магбета“, у својој матичној кући, Народном позоришту у Београду, нашао се пред новим уметничким изазовом – режији „Урнебесне трагедије“ Душана Ковачевића. Премијера ове црнохуморне приче, коју наш национални театар спрема у копродукцији са Народним позориштем Републике Српске у Бањалуци, планирана је 5. маја на Великој сцени. Живописну галерију Ковачевићевих „кљавих чудака“ дочараће Николина Фригановић (Ружа), Жељко Еркић (Милан), Петар Васиљевић (Невен), Нела Михаиловић (Јулка), Александар Вучковић (Коста), Сандра Бугарски (Рајна), Бранко Видаковић (Василије), Љубиша Савановић (Доктор)...

Ако је вероватно доступним позоришним подацима, ово је тек други пут да у својој богатој, успешној редитељској каријери радите неки комад Душана Ковачевића. Дакле, након „Маратонаца“ које сте 1996. године поставили у Српском народном позоришту у Новом Саду, сада, скоро три деценије касније,

режирате „Урнебесну трагедију“. Шта вас је мотивисало да је, баш сада, поставите на сцену?

Волим тај комад, густ је. Душко је „скројио“ нешто што нигде нисам срео – спојио је урнебесно и трагично... а да не кажем да нам је и стварност таква.

ПОЗОРИШТЕ ЈЕ НЕУНИШТИВО КАО И ЖИВОТ

У Народном позоришту у Београду први пут сте режирали пре више од три деценије када сте с великим успехом поставили чувену Молијерову комедију...

Да, и после толико времена не могу а да се не сетим својих почетака баш у овој Кући. Режирао сам „Учене жене“. Имао сам 22 године. На првој проби сачекала ме је госпођа Оливера Марковић. Ехеееј... Оливера. Ни сад не умем да о томе говорим. Удавим се у захвалности. Све их видим стварније, но сад вас – Тасовца, Цецу, Милку, Богдана, Соњу, Миленка, Банета, Бориса, Гицу, Олгу... Сва бремена живе у нама. Позориште је неуништиво као и живот. Дивно је бити у њему и припадати му. Остајем захвалан и настављам даље.

Ковачевићеве комади сматрају се великим и важним јер су слојевити, а с друге стране, такође испуњавају потребе гледалаца за смехом, иако ишчашеним и горким, али и намећу суочавања са закопаним истинама. Каква су ваша искуства у

раду на овом комаду, какве сте све истине, али и питања, „ископали“ у међувремену?

Још сам у „руднику, у рупи на 200 метара“. Усред смо проба. Преблизу сам да бих умео да стављам у речи. Пробали до касно синоћ, а и сад јурим на пробу. Обиље је у питању, и тема и препознавања. Оно што фасцинира, и код њега и код нас, то је што увек нађемо излаз и преживимо. Резилијентност нам је велика. То поштујем.

Основа „Урнебесне трагедије“ заснива се на политици и насиљу над женама у породици, док је у некој врсти позадине и поприлично тужна слика о судбини позоришта које се због нагомиланих проблема, углавном социјалних, гаси и претвара у нешто што нема никакве везе са уметношћу. Шта ће бити у фокусу вашег редитељског читања овог комада чија се радња дешава 1989. године, непосредно уочи почетка распада некадашње СФРЈ?

Породица. Јер, она је свет у малом. И ту вам је и друштво и појединац и све генерације и сва времена. Кроз њу се све прелама. Када је реч о позоришту, нисам позориште у драми тако доживео као ви, то морам рећи... Засићен сам, да не кажем уморан од тематике зване осуда друштва. Осуђујемо, ево, четрдесет година, па ништа. Све горе је! А да пробамо да не осуђујемо и да пробамо да у центар ставимо не то неко друштво, него себе, своје сопство, то јест нас и нашу људскост и нашу даљину од људскости. Можда

постанемо бољи и ми и то друштво које мене занима будући да га видим као, скоро, рушевину свих вредности и то одавно.

Ковачевић, писац који већ деценијама „преписује“ живот, и овде је урнебесан у својој духовитости и незабораван у својој универзалности. Ликови су му маркантни, а дијалози сочни. Која реченица је вама посебно упечатљива?

Па кад дете које су раздесили преци каже: „Ко сам ја?“ То је проблем нас. А волим и оне Рајнине апсурдне: „Не смем вам рећи име, јер би ви одмах знали о коме се ради“. Итд, итд...

Елемент лудила, као продукт породичне деструкције, провлачи се кроз читаву представу. Што је комика већа, увећава се и трагедија. У том лудилу породичних односа, одражавало се и лудило тадашњег друштва. Шта се у међувремену променило, дали као друштво показујемо бар неке мале знаке опоравка?

Наравно да не. Нисмо исти, јер ништа не може бити исто. Ми смо гори и луђи, драматично. Ал' опстајемо од ономад, па за вазда, изгледа... Мутирало смо, па огуляли и навикли се. Прилагодили. Постоји она, сад и помало потрошена реченица, коју је давне 1915. године казао Никола Пашић: „Спаса нам нема, пропасти нећемо!“

Малолетни дечак Невен, као представник младе генерације чија је будућност у време настанка комада била веома тмурна и неизвесна, пита своју мајку Ружу на крају представе: „Чији сам ја?“ и

(малочас сте то поменули) „Ко сам ја?“ Има ли данас, нешто више од три деценије касније, бар приближавања одговору на та питања?

Нек' нешто каже представа. Не могу и не смем да сугеришем гледаоцу ништа. Мени су те поштапалице забрањене. Трудим се, одавно већ, да не режирам у интервјуима. Не замерите. Имам фантастичну глумачку екипу и услове да дам све од себе. Мој фокус и сва моја емпатија припада овој деци, свака-

СВЕТИ ПОЗОРИШНИ ХРАМ

Када се говори о Народном позоришту у Београду, оно се најчешће дефинише као храм културе нашег народа и здање где се, већ више од једног и по века, слушају мудрост и поруке за вечне и праве вредности...

Свако позориште је храм уметности и културе. Народном је то, на један посебан начин, и храм нашег народа и нашег духа и нашег језика, а за мене и храм безбедан од недаћа света. Када помислим, чак и онда кад и као најуморнији долазим, ко је све овде улазио и на сцену стајао, одмах се тргнем и створи ми се онај вишак енергије без ког нема рада на сцени. Кад само помислим на Миру и Бојана Ступицу, Чангаловића, Бакочевићку, Лидију Пилипенко, Милку и Смиљанићку, Цигу Јеринића, Ксенију Јовановић, Гоцу Јевтовић, Душку, Костју и Ашхен, Микија Манојловића, Ејдуса великог, Бобићку и Жанку, Љубу Тадића... Нема краја набрајању. Уткаше се они у реку времена и ту остадоше заувек... Сад се ткамо ми. Па колико ко може и колико да. Важно је да даје свој максимум. Има то смисла све дубоког и до краја нама, ипак, и недокучивог. Нек' тако и остане. Кад уђем на Велику сцену, коју увек дочекамо после пуно проба у пробној сали, кад већ прође вечност једна, увек ми бруји почетак Гетеове „Ифигеније на Тауриди“: ... „У ваше сенке, о тајновите круне, старога светог позоришног храма, као у богиње светилиште тихо, ступам и сада са страхом у души, као да и сад ступам први пут“.

ко. Њима је теже него што је било нама. Поштујем их и навијам за њих. У много тога су бољи од нас, а њихове околности су теже него што су наше биле.

■ Микојан Безбрадица ■

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ГОЛДОНИЈЕВЕ КОМЕДИЈЕ „РИБАРСКЕ СВАЂЕ“ У РЕЖИЈИ АНЕ ТОМОВИЋ

Упркос еколошкој катастрофи, љубав тријумфује

Прва проба чувене комедије Карла Голдонија „Рибарске свађе“, у режији Ане Томовић одржана је 26. априла у позоришној библиотеци.

Премијера је планирана 23. јуна на Сцени „Раша Плаовић, а у подели су Бранислав Томашевић, Ивана Шћепановић, Тамара Шустич, Вучић Перовић, Јован Јовановић, Хаџи Ненад Маричић, Златија Ивановић, Ива Милановић, Теодора Драгићевић, Драган Секулић и Недим Незировић.

Редитељка Томовић, заједно са драматургом Ђорђе Косићем, урадила је адаптацију текста који ће се играти у преводу Иве Тијардовића.

Креативни импулс представе даће и ауторски тим који чине Андреја Рондовић (сценограф),

Марија Марковић Милојевић (костимограф), Ирена Поповић (композитор), Марија Миленковић (сценски покрет и кореографија), др Љиљана Мркић Поповић (сценски говор)...

„Рибарске свађе“ произведене су на Карневалу у Венецији 1762. године, а Голдони је своје јунаке „пронашао“ у оближњем малом рибарском месту.

Редитељка Ана Томовић подсећа да ова комедија карактера и данас, после више од два и по века од тог догађаја, осваја публику својим комичним и дирљивим приказом љубоморе из љубави и сиромаштва.

„Свађа која настаје тривијално између две сиромашне рибарске породице које живе једна до друге у малом рибарском градићу и

обе имају девојке за удају, нараста до неслућених димензија под утицајем *југа* који дува са мора, али и тврдих а поносних карактера који на овом свету немају ништа друго осим своју част... Ова комедија у сваком новом времену добија другачији одјек. Данас, 2023. године

Ово ће бити трећа поставка „Рибарских свађа“ у Народном позоришту у Београду; 1973. године режирао их је Паоло Мађели, а пре две деценије, 2003, инсценацију је урадио Горан Рушкун.

она не може а да не погледа у очи еколошкој катастрофи којој сведочимо. Гигантски бродови у служби гигантских компанија рију морско

дно грабећи рибу и остављајући иза себе пустош, а неконтролисана употреба пластике доводи до огромног загађења обале и мора“, каже Ана Томовић.

Према њеним речима, та врста свести о свету у коме сада живимо, огледаће се у сценској реализацији, пре свега у елементима сценографије или „контекста“ где и када се ова универзална љубавна комедија дешава.

„У раду са глумцима желим да останемо на трагу топлине, љубави и људскости а пре свега на трагу јако добре карактеризације ликова који изазивају смех и радост код публике. Упркос еколошкој катастрофи, љубав тријумфује!“, поручује Ана Томовић, вишеструко награђивана редитељка.

■ Р.П.Н. ■

ПОСЛЕ 25. ГОДИНА, ПОНОВО ДВЕ ПРЕДСТАВЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У ТАКМИЧАРСКОЈ СЕЛЕКЦИЈИ СТЕРИЈИНОГ ПОЗОРЈА

Резултат промишљене репертоарске политике

На овогодишњем 68. Стеријином позорју, од 27. маја до 4. јуна, у оквиру Такмичарске селекције, у избору Миљивоја Млађеновића, од укупно осам представа, биће изведене и две Народне позоришта у Београду. Овај успех, заиста, вредан пажње, свакако је резултат промишљене репертоарске политике и храброг искорак у савремене позоришне праксе које подразумевају друкчију поетику и естетику. Управо на том фону настале су и селектиране представе „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића, у режији Југа Ђорђевића и „Деца“, по стиховима истоименог романа Милене Марковић, у режији и на музику Ирене Поповић.

Управник Народне позоришта Светислав Гончић подсетио је да се Народном позоришту у Београду већ дешавало да на нашем највећем позоришном фестивалу учествује у оквиру такмичарске селекције са два комада - први пут то се догодило 1966. године; изведене су представе „Краљева јесен“, по тексту Милутина Бојића, у режији Радомира Раше Плаовића и „Сабља димискија“ (Александар Поповић/ Браслав Борозан), а потом и 1998. године - „Покондирена тиква“ (Јован Стерија Поповић/ Егон Савин) и „Говорна мана“ (Горан Марковић/ Милан Караџић).

„Веомо смо срећни што по трећи пут са две представе са актуелног репертоара учествујемо на Стеријином позорју. То је, у сваком случају, велики успех“, додао је Светислав Гончић.

Уметничка директорка Дрме Молина Удовички сматра да је овогодишње учешће националног театра са две представе на Стеријином позорју „свакако подршка храбрим репертоарским потезима Дрме“.

„С друге стране, имајући у виду целокупну селекцију, неговање српског драмског писма је изворна и суштинска мисија Стеријиног позорја и овогодишња селекција ту мисију истински поштује. Нашли смо се на заједничком позоришном путу. Представа *Деца*, која је сусрет два очаравајућа (позоришна) дара две наше савременице Милене Марковић и Ирене Поповић, већ вишеструких добитница Стеријиних награда, отвара овогодишње Позорје. *Успаванка за Алексију Рајчић* доноси на сцену стваралаштво најмлађих позоришних посвећеника, пре свега писца Ђорђа Косића, али и редитеља Југа Ђорђевића и читавог његовог уметнич-

ког тима“, каже Молина Удовички.

Образлажући свој предлог за представу „Успаванка за Алексију Рајчић“, селектор Млађеновић је казао да је реч о фрагментарној драмској приповести у стиху о тужном, губитничком статусу жене

у оковима патријархата, о судару сневаног и сурове стварности.

„Косићева драма изванредне поетске вредности у свом средишту има причу о злочину који почиње жена услед немоћи да се одупре мужевљевом злостављању. (...) Аутор је изградио драму коју одликује, фасцинантно подражавање форме народне поезије (успаванке, нарицаљке, додолске песме, итд.) у споју са грубим језичким исказом наше савремености што контрастирањем резултира изванредним драмским предлошком за

настанак представе чудесне лепоте у режији Југа Ђорђевића у којој се преплићу елементи традиционалног и брехтовског театра“, оценио је Млађеновић.

Ђорђе Косић каже да је веомо узбуђен што ће се „Успаванка за Алексију Рајчић“, која је као текст привукла пажњу јавности управо преко награде Стеријиног позорја, сада наћи на нашем најпрестижнијем позоришном фестивалу у облику позоришне представе.

„То је заиста велико признање и потврда, али не само за мене као аутора, већ пре свега за ауторски тим и извођаче представе, као и управу позоришта, техничко особље, костимографе, шминкере и све остале који су учествовали у процесу стварања представе и њеном извођењу. Без њихове велике преданости, труда и стручности, не би било ни овог успеха“, сматра Косић.

За представу „Деца“, селектор Млађеновић је указао да се „са сцене ори бунт и индивидуалност, протест против генерације родитеља, али и учитеља, конкретно и симболички схваћених, презирљивог морала и малограђанштинска“.

„Деца нису драмска, него музичка представа чији је унутрашњи динамични мотив музика Ирене Поповић, која се развија све јаче и јаче да би у завршници

екстатично артикулисала мисао Милене Марковић: *Нисмо људи него нека страшна деца*, истакао је Млађеновић.

„Велика је част бити учесник Стеријиног позорја и велика радост да су моју прву представу коју потписујем као редитељка и композиторка уврстили у такмичарски део селекције. Вредно смо радили, ризиковали, играли се и креирали нешто ново што је публика на премијери примила са одушевљењем. Добили смо одличне критике, а свако ново извођење нас је све више оснаживало да будемо све бољи. Наша представа носи нову енергију, заправо енергију заборављене радости коју смо имали као деца, деца што трче и скачу, деца што се смеју, деца што не плачу... Осећам неизмерну захвалност пре свега управи Народне позоришта што ми је омогућила да породим *Децу* баш данас заједно са мојим глумцима и ауторским тимом. Надам се да ћемо и на Стеријином позорју показати како играју и како се радују наша врштава деца“, каже Ирена Поповић којој је ових дана, 19. априла, за „Децу“ уручена престижна „Награда града Београда – Деспот Стефан Лазаревић“ за 2022. годину у области музика и музичко-сценско стваралаштво.

■ М. Безбрадица ■

МАЕСТРО БОЈАН СУЋИЋ, ДИРИГЕНТ ВЕРДИЈЕВОГ РЕМЕК-ДЕЛА „ФАЛСТАФ“ У РЕЖИЈИ НЕБОЈШЕ БРАДИЋА

Опера за сладокусце који не долазе само да чују познату арију или „високо Ц“

Постоје наслови који су стандардни репертоар сваке оперске куће у свету. Верујем да су *Боџи* на премијери у Народном позоришту остварили висок квалитет продукције и свих протагониста, без обзира на тадашњу тешку финансијску и друштвену ситуацију, што је представи дало *горива* за дугувечност. Ниво квалитета престоне оперске куће је огледало односа према националној култури, те се свуда у свету на оперу гледа као ствар од националног и културног престижа. Стога се непрестано улаже у нове атрактивне инсценације, режије, солисте и диригенте, музички и сценски захтеви су све израженији како би оперски глумер опстао без труни прашине по себи. Наша је, стога, обавеза да бескомпромисно негујемо највиши могући квалитет, што је данас, у ери глобалне културе постао још наглашенији императив који не сме да се повлачи пред било каквим неуметничким разлозима.

Вердијев „Фалстаф“ има многе предуслове да, такође, дуго о(п)стане на сцени?

Фалстаф ће показати реалну снагу и уиграност ансамбла Опере у овом тренутку, постављајући заиста велике и нетипичне захтеве пред протагонисте. За разлику од осталих Вердијевих опера, у *Фалстафу* је све подређено радњи, а мање певачкој фрази, па верујем да ће многи пожелети да виде и чују оперу неколико пута, увек откривајући бројне нове драмске и музичке слојеве, у вихору дешавања на сцени. *Фалстаф* доноси актуелност, свежину, разиграност, ведрину... генијалног Шекспира у либретистичкој адаптацији изванредног Боита. Дакле, представа је намењена сладокусцима који не долазе у оперу само да чују познату арију или *високо Ц*.

Овде је, дакле, као што сте и указали на презентацији „Фалстафа“, одржаној крајем марта у фоајеу Друге галерије, реч о нетипичној ансамбл опери у којој су певачке нумере веома захтевне зато што су написане као антиарије...

То је пре свега изазов за певаче, које Верди као да непрестано *вара* неочекиваним мелодијским и хармонским решењима. Верди је у *Фалстафа* уткао своје цело-

купно животно искуство, неколицину својих опера, као и стилове неколицине других композитора, не као цитате, већ на посебан и другачији начин. Није случајно што на крају свог композиторског опуса пише *Реквијем* и два сложена Шекспирове дела, *Отела* и *Фалстафа*, чиме као да заокружује целокупни спектар мисаоног бића, завршавајући све – смехом, и подсмехом. Никако баналним, већ датим у широкој емоционалној палети свих протагониста.

ПИТАЊЕ СЛОБОДЕ У ИНТЕРПРЕТАЦИЈИ

Маестро Суџић сматра да је улога диригента увек управљена ка што вернијем и инспиративнијем тумачењу нотног записа, које је ипак умногоме одређено композиторским усмерењем. „У већини опера је могуће остварити чак и већу музичку слободу него на концертном подијуму у извођењу симфонијских или вокално инструменталних дела. Питање слободе у интерпретацији јесте и најосетљивије, јер слобода без праве мере и познавања стила лако прерасте у вулгарност и неукус. Као што и недостатак умећа води у нечистоћу и бљутавост. Диригенте бих, за неупућене, упоредио са куварима који познате рецепте и јела праве на сличан начин, али са веома различитим успехом. Питање је само шта све дозвољавамо да нам се сервира и да ли, као конзументи, имамо довољно изграђен укус који захтева врхунско јело и не пристаје на неукус.“

Фалстаф, насловни јунак ове лирске комедије, је доброћудни остарели заводник, витез без пара и вечити оптимиста. Он је, уједно, и прави усамљеник, који жели да буде вољен и који је изградио сопствену филозофију живота, говорећи: „Цео свет је фарса, а човек је рођен као будала“. Критичари су сложни у оцени да је овако промишљање о животу, у којем нешто егзистенцијално извире из нечег баналног, управо показатељ Вердијеве генијалности?

Свака од карактеристика које сте навели је упитна и могла би да

се оспорава. *Фалстафа* тумачим пре свега као особу која исмева друштвени морал и наметнуте вредности, хедонистички узимајући од живота све што може, и докле може, без скрупула. Није ли нам такав опис близак данашњем времену? У свом монологу Фалстаф говори о части на начин који би парафразирало најближе одговарао познатом стиху - *за идеале гину будале*, из чега исходи и логичан закључак - *узми све што ти живот пружа*. Опера *Фалстаф* је својеврсна *Commedia dell'Arte*, у којој се Верди подсмева скоро свим протагонистима, остављајући само љубав и занос двоје младих, Нанете и Фентона, да лебди изнад општег метежа као чиста, невино-наивна неукљана емоција, док све остало може да се подведе под фарсу.

Осим импресивне биографије, имате и огромно уметничко искуство. Како се постиже успех у овом послу у чијој манифестацији, што би неки рекли, нема ничега осим искрене способности и покушаја да се открије музичка истина?

Не могу да коментаришем шта би *неки рекли* о диригентском послу, јер је превише лаичких и неупућених размишљања о професији којом се бавим и о којој предајем на факултету. Уколико прочитамо неколико дебелих књига о *идеалном диригенту*, стећи ћемо утисак да се од њега траже способности митског бића надчовечанских способности и знања. У пракси, диригент својим свеобухватним знањем, искуством, културом и способностима веома битно утиче на општи ниво музицирања ансамбла са којим наступа, а још далеко пресудније уколико је за одређену средину и/или ансамбл везан дуже времена. Са друге стране, моју дефиницију успеха везујем за сопствено узрастање и осећај да сам бољи данас него јуче, те да имам могућност да правим непрестане позитивне помаке у раду и наступима са ансамблима. Све остале награде и признања представљају само потврду таквог осећања, које је утемељено једино уколико се остаје веран себи и својим принципима.

■ Микојан Безбрадица ■

После дугогодишње паузе, маестро Бојан Суџић, уметник импресивне биографије, поново ће дириговати премијерним извођењем једне опере у Народном позоришту. Овога пута, под његовом управом, биће изведен Вердијев *„Фалстаф“*, насловљен по истоименом јунаку из Шекспирових *„Веселих жена виндзорских“*, према либрету Арига Боита који се делимично ослања на још два Шекспирове комада - *„Хенри IV“* и *„Хенри V“*. Премијера, у режији Небојше Брадића, биће одржана 3. јуна на Великој сцени. На почетку разговора за „Позоришне новине“ са господином Суџићем, евоцирали смо успомене на премијеру Пучинијевих *„Боџи“* који се и данас, већ 23 сезоне, и даље изводе с великим успехом.

„Прошло је заиста много година од премијере *Боџи*, које сам тада радио са мојим блиским и драгим вишегодишњим сарадником, редитељем Предрагом Протићем. Као дојаен оперске сцене,

који је улогу Родолфа тумачио небројено пута, он је у ову режију унео сав свој богати емотивни набој и суштинско понирање у сваку реч и сваку ноту. Верујем да смо остварили праву синергију која је резултовала успешном и данас актуелном представом. *Боџи* су представљали и мој одлазак са места шефа диригента Београдске опере на место Резиденцијалног диригента Краљевске опере у Стокхолму, са којом сам већ претходно сарађивао, и која је препознала као вредност све оно што сам управо на сцени Народног позоришта освојио као репертоар. У међувремену, од мог поновног доласка на место Генералног музичког директора Београдске опере 2004. године, рађене су и премијере *Бала под маскама* и *Слепог миша*, које сам такође дириговао, и које употпуњују мој репертоар на сцени Народног позоришта, све до овогодишњег *Фалстафа*.

Шта је све неопходно да једна представа о(п)стане тако дуго на репертоару?

ПРЕМИЈЕРЕ: ДРАМСКИ РЕПЕРТОАР БОГАТИЈИ ЗА ЈОШ ДВЕ ЗНАЧАЈНЕ ПРЕДСТАВЕ

Овације „Очевима и оцима“ и „Нашем разреду“

У свагда неколико дана, драмски репертоар Велике и Сцене „Раша Плаовић“ постао је богатији за два значајна наслова која је већ само публика, него и стручна критика.

Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, премијерно је изведена 4. априла на Великој сцени.

Улоге су остварили Милош Ђорђевић (Милутин Медаковић), Никола Ракочевић (Стеван Медаковић), Александар Вучковић (Михајло Медаковић), Вања Ејдус (Елизабета Медаковић), Вања Милачић (Рахела Блејк), Сена Ђоровић (Нанка), Ива Милановић (Јелена) и Никола Ристановски (Видосав Прокић).

Реч је о адаптацији једног од најзначајнијих дела савремене српске књижевности, у коме се преплићу породична и друштвена драма једне епохе.

У фокусу представе је прича о наследству и различитим идеологијама у оквиру ове породице – деда је монархиста, отац демократа, а син осведочени нови комунист...

Критичар „Вечерњих новости“ Драгана Бошковић истакла је да ова драматизација „успоставља јаснији континуитет између стварних, биолошких очева (Милутин и Стеван) и духовних отаца, националног бића, око кога се и преплиће Селенићева непревазиђена сага о београдској породици Медаковић“.

„(...) Млади и мртви, вапај Видосављево је судбина народа, па и нације, која ће, у будућности, постајати све старија и тања, јер свој подмладак не успева да заштити, и представа постаје ритуал, молебана, уз помоћ оностраних ритмичних напева“, закључује Драгана Бошковић.

Критичар „Политике“ Ана Тасић истакла је да се ауторски

тим представе „одлучио за неконвенционално, истраживачко, стилски и формално врло провокативно и савремено тумачење слојевитог, епско-историјског, психолошког и породичног романа Слободана Селенића“.

Према њеном мишљењу, Ката Ђармати је уобличио сценски необично подстицајну драматизацију коју чини „динамичан и жив, може се рећи постдрамски спој, наративних и драмских делова, међусобно сударених, укршених, као на бојишту, у рату за пробој гласа, за симболичко освајање простора, идентитета“.

„Наш разред“

Ана Тасић је оценила да је режија Вељка Мићуновића „доследна и прецизна у овом у целини деликатном и успешном извођењу“, док је „игра глумаца у целисти вешта и детаљна, они без упадљивијих слабости износе овај захтеван драматуршко-редитељски концепт, у представљању наратора и ликова“.

Пет дана касније, 9. априла, на Сцени „Раша Плаовић“, изведен је „Наш разред“, по тексту Тадеуша Слобођанека, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат.

Чувени комад савременог пољског аутора, чији је значај потврђен кроз бројне поставке на сценама широм Европе и света, превела је Бисерка Рајчић.

Представа „Наш разред“, пратећи судбине десеторо другарица и другова, Пољака и Јевреја, кроз деценије двадесетог и двадесет првог века, отвара питање

фашизма и страшних злочина, као и универзалног трагања за истином и правдом.

Комплексне ликове ове трагичне приче дочарали су Нина Нешковић (Зоха), Сузана Лукић (Рахелка/ Маријан), Јелена Благојевић (Дора), Вучић Перовић (Ришек), Недим Незировић (Владек), Петар Стругар (Зигмунт), Данило Лончаревић (Хењек), Драган Секулић (Јакуб Кац), Душан Матејић (Абрам) и Јован Јовановић (Менахем).

Драгана Бошковић је оценила да је млади глумачки ансамбл „импресивно емотивно проживео (са загрцнутим публиком) игру са тешком темом вршњачког насиља са политичком позадином, експресионистички подржану живом музиком и сонговима у лекцијама, које до данас у свету нису ни научене, ни заборављене“.

ГЛУМАЧКЕ НАГРАДЕ ЗА НЕБОЈШУ ДУГАЛИЋА И МЛАДЕНА АНДРЕЈЕВИЋА

Првак Дrame Народног позоришта у Београду Небојша Дугалић добитник је статуете Миливоје Живановић, за најбоље глумачко остварење на 27. Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ одржаним од 2. до 7. априла у Пожаревцу. Дугалић је награђен за улогу Магбета у истоименом комаду Вилијама Шекспира, у режији Јагоша Марковића и продукцији Народног позоришта у Београду. Одлуку је донео стручни жири у саставу: драмска уметница Даница Максимовић, редитељ Небојша Брадић и драмски писац и редовни професор на ФДУ Ненад Прокић. Статуета „Ђуран“ за најбоље глумачко остварење на 49. „Данима комедије“ у Јагодини, одржаним од 20. до 27. марта, припала је Младену Андрејевићу за улогу Чезареа у представи „Ситнице које живот значе“. Овај комад, по тексту једног од најпопуларнијих италијанских писаца данашњице Лоренца Маронеа, у драматизацији Ђорђа Косића и режији Андреја Носова, одигран је 24. марта, у оквиру такмичарског програма чији је селектор био редитељ Небојша Брадић.

Р.П.Н.

„ХАСАНАГИНИЦА“ ИЗВЕДЕНА ЈУБИЛАРНИ 150. ПУТ

Култна драмска представа „Хасанагиница“, по тексту академика Љубомира Симовића, у режији Јагоша Марковића, изведена је 10. априла на Сцени „Раша Плаовић“ јубиларни 150. пут. Улоге су остварили Ненад Стојменовић (Хасанага), Вања Ејдус (Хасанагиница), Радмила Живковић (Мајка Хасанагина), Александар Срећковић (Бег Пинторовић), Александра Николић (Мајка Пинторовића), Дарко Томовић (Ефендија Јусуф), Јован Јовановић (Ахмед), Иван Иванов (Аскер Суљо), Бојан Кривокапић (Аскер Хусо) и Стефан Бузуровић (Муса).

Р.П.Н.

„РАТ И МИР“ УЧЕСТВОВАО НА 10. ПОЗОРИШНОЈ ОЛИМПИЈАДИ У БУДИМПЕШТИ

Представа „Рат и мир“ по чувеном роману Лава Николајевича Толстоја у драматизацији Федора Шилија и режији Бориса Лијешевића гостовала је с великим успехом 24. априла на Фестивалу „Митем“ у Будимпешти који се ове године одржава као главни догађај 10. Позоришне олимпијаде, једне од најпрестижнијих и најистакнутијих светских театарских манифестација. Било је то треће учешће Народног позоришта у Београду на „Митему“, који окупљањем уметника из различитих култура настоји да размењује искуства кроз модерне и класичне сценске поставке. Представа „Рат и мир“ одиграна је у Националном театру у Будимпешти, а улоге су остварили Хаџи Ненад Маричић, Миодраг Кривокапић, Данило Лончаревић, Златија Оцокољић Ивановић, Зорана Бећић Ђорђевић, Душан Матејић, Бојана Стефановић, Теодора Драгићевић, Немања Стаматовић, Нина Нешковић, Слободан Бештић, Калина Ковачевић, Петар Стругар, Вучић Перовић и Недим Незировић које је публика поздравила на крају представе десетминутним овацијама.

Р.П.Н.

■ Р.П.Н. ■

ПРВАК ОПЕРЕ, ТЕНОР
ЈАНКО СИНАДИНОВИЋ
УЛОГОМ КАЛАФА
У ПУЧИНИЈЕВОЈ „ТУРАНДОТ“
ПРОСЛАВЉА 25. ГОДИНА
УМЕТНИЧКОГ РАДА

И даље жељно ишчекујем сваки наступ

Улогом принца Калафа у Пучинијевом ремек-делу „Турандот“, првак Опере Народного позоришта у Београду, тенор Јанко Синађиновић прославиће 16. маја две и по деценије уметничког рада. У ишчекивању тог догађаја, наш признати уметник, у разговору за „Позоришне новине“, каже да му је веома драго што ће баш том ролем, једном од најзахтевнијих у тенорском фаху, обележити значајан јубилеј.

„Премијера опере *Турандот*, пре неколико месеци, поклопила се са периодом у коме се навршило 25. година од мог дебија у Народном позоришту. У том смислу, није било ништа логичније и лепше, него да са овим грандиозним делом и улогом Калафа, прославим јубилеј“, каже наш саговорник и додаје: „Нарочито ми је драго што је *Турандот* изведена у једној изузетној продукцији, са ауторским тимом на челу са младим редитељем Мариом Павлом дел Монаком. Рекао бих да овај наслов тренутно представља најрепрезентативнију оперску

представу на репертоару Народного позоришта.“

У том наслову, принц Калаф пева једну од најпознатијих тенорских арија „Nessun Dorma“...

Ту арију препознају и они који не познају оперу. Чувена три тенора су управо овом аријом завршавали своје концерте пред милионским аудиторijумом, па је на тај начин она постала и део поп културе. Постоје многе инструменталне верзије, од којих је можда најпознатија она коју изводи Џеф Бек на електричној гитари. Чак је и највећа соул звезда нашег времена – Арета Френклин, извела своју верзију *Nessun Dorma* на једној додели награде *Греми*. На *YouTube* каналу се могу наћи безбројне интерпретације, од старих снимака легендарних тенора до аматера који је певају испод туша. Када почну њени уводни тактови, из гледалишта се осети напетост и ишчекивање који певачу могу лако да осуше грло и затресу ногу у колену. Са тиме се треба изборити и гласом, на свој начин, заронити у непролазну лепоту ове арије.

Кад смо већ код арија, које су

вам посебно драге, односно које највише волите да изводите?

Када је реч о аријама, предност дајем интерпретацији у оквиру извођења целокупног дела. Певањем појединачних арија на концертима, ван контекста либрета, врло је тешко пренети публици сву дубину њиховог значења. Оперска арија је сажетак и кулминација снажних осећања њеног јунака, она проистиче из психолошких стања и представља преломни тренутак у радњи која нас уводи у њен наредни обрт. У операма са мог репертоара волим да интерпретирам арије у којима су осећања доведена до крајности, као што су арија Отело - *Dio mi potevi...* или арија Де Гријеа у опери *Манон Леско - Guardate, pazzo son...*

Током каријере често сте певали водеће тенорске улоге у Пучинијевим операма. Осим у „Турандот“, наступали сте и у „Тоски“, „Мадам Батерфлај“, „Плашт“, „Манон Леско“... Пучини вам је омиљени композитор, зар не?

Сасвим сте у праву! Пучини јесте мој омиљени композитор, јер сматрам да његова музика на нај-

доследнији начин прати драмску радњу. У његовим операма вокалне деонице ни у једном тренутку нису сврха саме себи јер нису написане ради пуке демонстрације и искушавања гласовне виртуозности, већ су увек у служби текста и осећања. Имао сам велику част и задовољство да као Луђи, у опери *Плашт*, наступим на Пучинијевом фестивалу у месту Торе дел Лаго, тик поред виле у којој је велики композитор живео и стварао. Поред Пучинија, омиљени су ми и његови настављачи, следбеници веристичког (реалистичног) приступа опери – Леонкавало Маскани, Ђордано. Интересантно је напоменути да су они били само део великог стваралачког узлета многобројних композитора чија дела, нажалост, нису опстала у стандардном репертоару оперских кућа.

Јанко Синађиновић гостоваће у циклусу „Сусрети“, који је на репертоару Музеја Народного позоришта у Београду 13. маја у 17 часова. Његов домаћин биће директор Музеја Драган Стевовић.

Стални члан ансамбла Опере Народного позоришта постали сте 1997. године...

Када сам постао члан Опере Народного позоришта, још увек су наступали уметници из њеног такозваног *златног периода* - времена многобројних гостовања и свеукупне друштвене климе у којој се промовисала оперска уметност. Посебан утицај на формирање моје уметничке личности имали су Радмила Бакочевић, Никола Митић и Живан Сарамандић, са којима сам на почетку каријере често наступао као Исмаил у Вердијевом *Набуку*. Ове уметничке громаде су ми својим личним примером помогле да несребично давање на свакој проби и представи усвојим као свој основни професи-

онални кредо. У Народном позоришту сам први пут наступио у опери *Мадам Батерфлај*. Надам се да нећу звучати патетично ако кажем да је то било, ако не боље, а оно време у којем је позориште још увек било својеврсно склониште неких начела, која је у спољном свету увелико рушио друштвени хаос.

Током досадашње каријере, освојили сте бројне награде...

Већина тих признања и награда везана су за моје уметничко деловање у оквиру Народного позоришта. Драго ми је и пуно ми значи што је у њему увек била препозната моја посвећеност матичној кући која је за мене била и остала центар свега што уметност представља.

Значе ли вам стручне оперске критике?

Читам, гледам, слушам и радујем се сваком, ма и најмањем осврту на нашу запостављену уметност, без обзира на конотацију. Стручна оперска критика је реткост, а све је мање и правих познавалаца и фанова који су знали и те како и да буче и да покрећу овације. Оцену готово сваког свог наступа добијам од најнемилосрднијих критичара – породице и снимака. Ипак, био бих лицемеран кад не бих признао да свака искрена похвала годи, а покуда уме да онерасположи.

Кад се осврнете уназад, шта сматрате својим највреднијим и најзначајнијим достигнућима у претходне две и по деценије?

После четврт века континуираног боравка на сцени и даље жељно ишчекујем сваки наступ као нову прилику за давање публици. На моју велику радост, она ми више него икада узвраћа. Ту лековиту размену енергије, креативну и пријатељску радну атмосферу коју се увек трудим да створим око себе, сматрам својим највреднијим и најзначајнијим достигнућима.

■ **Микојан Безбрадица** ■

У склопу свечаног обележавања стогодишњице Балета Народного позоришта у Београду, крајем маја планирана је изложба посвећена овом значајном јубилеју. Изложба ће, у тематском, али и просторном смислу, бити подељена у два дела. У Музеју позоришне уметности Србије изложбена поставка Јелице Стевановић прати првих педесет година, од оснивања Балета 1923. године, до 1973. године. Других педесет година, од 1973. године, па све до данас, тема је другог дела изложбе, смештене у простор Музеја Народного позоришта у Београду, који је реализацији

У ПРИПРЕМИ ОБИМНА ДВОДЕЛНА ИЗЛОЖБА
ПОВОДОМ ЗНАЧАЈНОГ ЈУБИЛЕЈА

Ретроспектива стогодишњице Балета

ове изложбе уступио свој целокупни изложбени простор.

Оба тематска дела изложбе замишљена су да, у хронолошком

претежно ће бити пружен кроз фотографије, на којима ће се наћи

најистакнутији балетски уметници и чланови балетског ансамбла, као најзначајнија карика те крајње сложене структуре, какву представља једно кореографско дело, у свој својој пуни. Оба изложбена простора биће обogaћена и аутентичним балетским костимима, сценском реквизитом, као и оригиналним скицама костима и идејним сценографским решењима.

Реализовањем ове обимне, дводелне изложбе посвећене историји београдског Балета, прослава јубилеја добија и ону неизоставну димензију – отргнуће од заборава свих оних који су живот посветили балетској уметности.

■ **Р.П.Н.** ■

АЛЕКСАНДАР ВУЧКОВИЋ,
О ПРЕСТАВАМА „ДЕЦА“,
„ОЧЕВИ И ОЦИ“ И
„УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА“

Глума је копање по деловима наше душе

После веома успешног „ватреног крштења“ на сцени Народног позоришта, јесенас у „Деци“, а потом и бриљантно одигране улоге Михајла Медаковића у „Очевима и оцима“ почетком априла, млади и талентовани глумац Александар Вучковић спрема под кровом националног театра нову ролу. Реч је о Кости, једном од јунака „Урнебесне трагедије“ Душана Ковачевића која ће у режији Јагоша Марковића премијерно бити изведена 5. маја на Великој сцени.

„Већ после прве пробе био сам уверен да је комбинација Душан

Ковачевић – Јагош Марковић сјајан избор. *Урнебесна трагедија* је по мом мишљењу савршено скројен комад, а улога Косте једна од најбоље написаних улога у читавој српској драмској књижевности“, сматра Вучковић и напомиње да рад са Јагошем представља једно „заиста невероватно позоришно путовање, посебно значајно за младог човека“.

„Он је човек који те, својом незаустављивом енергијом, тера да на свакој проби научиш нешто ново, до тада непознато и о том чуду које се зове позориште, али пре свега да научиш нешто ново о себи. Јер, глумачка игра није ништа

друго до константно копање по непознатим, дубоко скривеним и забаченим деловима наше душе не би ли бар на тренутак осетили присуство атома истине, те тако тешко докучиве човекове тежње.

Почетком овог месеца, премијерно сте наступили у „Очевима и оцима“ Слободана Селенића, у режији Вељка Мићуновића који вам је поверио улогу Михајла Медаковића, сина припадника предратне грађанске аристократије...

Већ на првим странама опчино ме је Селенићев космополитизам, отвореност ка свету, жеља да разуме друге људе, да разуме различитости свих нација, свих класних и социјалних структура као и презир који осећа према поделама ма које врсте. Из свих тих карактеристика које га свакако чине ренесансном личношћу времена у коме је живео и стварао, родио се његов савршено прецизан и истанчан осећај за анализу менталитета нашег народа.

Комад подстиче на преиспитивање зле судбине која се стално надвија над српским народом, али и указује да је људски живот препун трагичности и неразумевања и да слобода изгледа као недокучива илузија. Михајло из своје младалачке побуне, ношен идеалима и вредностима које су супротности са очевим, одлази у рат и гине...

Много коцкица мора да се сложи да би човек у датом тренутку донео најбољу могућу одлуку. Михајло је у својој кући, непосредно пред одлазак на фронт, доживео страшне ствари, пале су јако тешке очеве речи, тако да је његов бег у прву линију борбе био доста логичан потез поготову имајући у виду ратне али и породичне околности у којима у том тренутку живи. Лично сам често склон рашчлањивању свих односа који су учествовали у формирању мог бића па бих вођен тим путем пре рекао да су Михајлови поступци последица наталожених генерацијских траума који у тренуцима друштвеног суноврата неминовно доводе до фаталних исхода. У генетски код нам је уписано бављење само последицама и у већини случајева у њима тражимо решење проблема, остајући слепи на чињеницу да смо потпуно неспособни за дубље копање и детектовање узрока.

У Народног позоришту играете и у „Деци“, опери у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић, премијерно изведеној на почетку ове сезоне. Та представа, као несвакидашњи сценски спој музике и поезије, наишла је на изузетан пријем и критике и публике...

Мислим да је већ огроман успех сама одлука да се тај роман, у години када је добио НИН-ову

награду, постави на сцену и то све у форми драмске опере, јединственог жанра бар када су наше позоришне сцене у питању. Имао сам велико задовољство да будем део једног тако аутентичног „механизма“.

„Деца“ су, уједно, представља и ваш глумачки деби у Народног позоришту?

Радити у националном театру своје земље свакако је једна од најзначајних ствари које могу да се десе у животу човека који се бави позоришном уметношћу. Шанса коју сам добио у „Деци“, а након тога и у осталим пројектима Народног позоришта у којима играм, говори ми да моје досадашње делање у професионалном раду има неку незанемарљиву вредност и даје ми „ветар у леђа“ да наставим да се бавим креативним радом још већим интензитетом и посвећеношћу. Класичан репертоар који Народно позориште негује од свог постојања, али и чест излет у савремене драмске текстове, репертоарска политика која тежи савременим режијама класике, давање шансе младим људима и довођење водећих редитеља како из земље тако и из региона и иностранства, дефинитивно је најплодније тло за развој младих глумаца, али и других позоришних стваралаца.

■ Микојан Безбрадица ■

ФЕЛТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (7)

Легендарна „Охридска легенда“

Трећу декаду постојања Балета Народног позоришта у Београду (1943-1953) обележиле су ратне године, током којих је Народно позориште тешко страдало, а уметнички фондуси били су неповратно уништени. Па ипак, већ од октобра 1941. године, балетски ансамбл је наставио са радом, у донекле измењеном саставу, проузрокованим ратним недаћама. У условима када се није могло рачунати на стални број играча и када је прилив младог, школованог балетског кадра још увек био скроман, балетски репертоар могла су сачињавати само краћа кореографска остварења, која су била погодна за међусобна комбиновања и *ad hoc* прилагођавање отежаним околностима које су се мењале из дана, у дан. Тако настају балети *Баханал* (1943), *Фантастична симфонија* и *Чаробни дућан* (1944) Милоша Ристића, *Плави Дунав* и *Друга рапсодија* (1946) Нине Кирсанове, али се не заборављају ни значајна оства-

рења Михаила Фокина, *Половецке игре* (1945) и *Силфиде* (1946), што указује на једну дугорочнију визију и осмишљену стратегију, у циљу неговања и профилисања укуса публике, како би се позоришном животу обезбедила каква-таква виталност и пружио неопходни „ветар у леђа“.

Земља, изашла из неописивих ратних страха, упориште своје обнове видела је у домену уметности, културе и образовања, док су уметнички полет и људски ентузијазам нарастали свакога дана. Па тако, недуго након што је рат завршен и, вероватно, пре него што је то ико могао и да очекује, 1947. године на сцену нашег Националног театра поставља се балет *Охридска легенда*, у кореографији руске балетске уметнице Маргарите Фроман, који не само да ће обележити послератне године, већ ће ући у историју Балета Народног позоришта као једно од његових најзначајнијих остварења, са преко 350 извођења. У међувремену, Стеван Христић је комплетирао своју партитуру, чиме

је *Охридска легенда* доживела светску прайзвездбу у свом пуном издању, као целовечерњи балет у четири чина, са прологом. Премијерну играчку поделу чинили су Паула Селиншек, као Биљана, Димитрије Парлић био је Марко, Руг Парлић наступила је као Бисерка, а Татјана Акинфијева као Звезда Даница. Кореографска стилизација фолклорних елемената добила је хвалоспелне оцене. Од групних формација, посебно су истакнута кола и ратничка *Игра јаничара* (III чин), а од соло деоница *Игра са мачем* (крај II чина) и соло игре у балетском дивертисману III чина, које су, по речима критике, свака за себе, и све скупа, представљале мало кореографско ремек-дело. Оцењено је да се *Румунском игром* постигао изванредан прелаз из скрушености, туге и бола, у разигрању полетни пркос, *Бугарска игра* је потенцирала тај пркос до протеста, а *Грчка игра*, у потпуном контрасту, била је сва у осећајно продубљеној пластици финих линија. Са *Охридском легендом* београдски Балет

је остварио значајна гостовања у Единбургу (1951), Атини (1952), Висбадену, Женеви, Цириху и Салцбургу (1953), Фиренци и Бечу (1955), Каиру (1961) и Барселони (1965), завређујући одличне критике у иностраној штампи, у којима је истицано да је народна игра остала победник у овом остварењу, пружајући посебан доживљај поноситим држањем жена и компактношћу мушког ансамбла.

Охридска легенда је, током деветнаест година, колико се задржала на репертоару, пунила позоришну салу до последњег места, остајући у аналима Народног позоришта забележена као убедљиво највећи успех домаћег музичког дела. Као таква, представљала је, свакако, централни балетски догађај овог периода, за веома кратко време стекавши статус култног остварења. И, као да је реч о неком давно насталом делу, задобила је респектабилни поло-

Мира Сањина (Биљана) и Димитрије Парлић (Марко)

жај уметничке вредности од националног значаја, и тада стечен ореол музичко-балетске баштине задржала је до данас. Трајући, наметала се као уистину вредна трајања, достојна чувања, писања о њој и сећања на њу.

А онда је уследила 1948. година, у којој је, са својим првим кореографским остварењем у Народног позоришту у Београду, балетом *Копелија*, на сцену ступио кореограф Димитрије Парлић, чије ће име и стваралаштво дати печат оном периоду у историји балетске уметности на овим просторима, који остаје упамћен као *златно доба* београдског Балета. (наставиће се)

■ Милене Јауковић ■

МАЈ 2023.

СЕЗОНА 2022/23.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ПЕТ. 05.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА / ПРЕМИЈЕРА комедија Душана Ковачевића, копродукција: Народно позориште у Београду и Народно позориште Републике Српске, Бања Лука	од 19.30
СУБ. 06.	ГОСПОЋИЦЕ ИЗ АВИЊОНА гостује Национална опера и балет Републике Северне Македоније	од 19.30
НЕД. 07.	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа гостује Никола Китановски у улози Дон Хозеа	од 19.00
ПОН. 08.	ДОДЕЛА НАГРАДА „ЗЛАТНИ БЕОЧУГ“ Културно просветна заједница Београда УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића, копродукција: Народно позориште у Београду и Народно позориште Републике Српске, Бања Лука	од 12.00 од 19.30
УТО. 09.	ОБЕЛЕЖАВАЊЕ 9. МАЈА, ДАНА ПОБЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ Влада Републике Србије	од 20.00
СРЕ. 10.	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија гостује Кирил Манолов у улози Жоржа Жермона	од 19.30
ЧЕТ. 11.	ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама, прослава 20 година уметничког рада првака Балета Јовице Бегојева	од 19.30
ПЕТ. 12.	XXIV Guitar Art Festival 2023 Вече класичне гитаре 1 у организацији Удружења класичних гитариста Србије	од 19.00
СУБ. 13.	XXIV Guitar Art Festival 2023 Вече класичне гитаре 2 у организацији Удружења класичних гитариста Србије	од 19.00
НЕД. 14.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
УТО. 16.	ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија, прослава 25 година уметничког рада првака Опере Јанка Синадиновића	од 19.30
СРЕ. 17.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
ЧЕТ. 18.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
ПЕТ. 19.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја / откупљено у оквиру прославе 33 године VISAN-а	од 19.30
СУБ. 20.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа, гостује Сава Вемић у улози Дон Кихота	од 19.30
НЕД. 21.	НЕМАЊА БОГУНОВИЋ И ПРИЈАТЕЉИ промоција албума „Midnight Serenade“	од 19.30
УТО. 23.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 24.	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
НЕД. 28.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
ПОН. 29.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО. 30.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
СРЕ. 31.	ИЗБИРАЧИЦА / 10 година од премијере комедија Косте Трифковића	од 19.30
СУБ. 03.	ФАЛСТАФ / ПРЕМИЈЕРА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
НЕД. 04.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.30
ПОН. 05.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО. 06.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

09. 05. **ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ** балет по мотивима романа Милорада Павића, у 19.30 часова
12. 05. **ТУРАНДОТ** опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СРЕ. 03.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ЧЕТ. 04.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
СУБ. 06.	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
НЕД. 07.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ПОН. 08.	ВЕЧЕ СЦЕНСКОГ ПОКРЕТА СТУДЕНАТА ГЛУМЕ ФДУ у класи проф. Ф. Карајице и доц. М. Бјелице	од 20.00
УТО. 09.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ. 10.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ЧЕТ. 11.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђњидић - титловано на енглески језик -	од 20.30
ПЕТ. 12.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
СУБ. 13.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
НЕД. 14.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30
ПОН. 15.	75 КОЛО ОД ПЛАТИНЕ Свечана академија 75 година Ансамбла „КОЛО“	од 19.00
УТО. 16.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
СРЕ. 17.	НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића, у режији Горана Булајића, гостује Никшићко позориште	од 20.30
ЧЕТ. 18.	A MINUTE IN THE DARK у оквиру ФИСТ фестивала	од 20.30
ПЕТ. 19.	ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА „СУМЊИВО ЛИЦЕ“ режија Соја Јовановић, продукција Авала филм Београд	од 19.00
СУБ. 20.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
НЕД. 21.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
ПОН. 22.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
УТО. 23.	ЧЕХОВЉЕВА СОБА драматизација Уне Ђелашевић и Николе Завишића малих прича А. П. Чехова, гостује НП Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић“ Зајечар	од 20.30
СРЕ. 24.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ЧЕТ. 25.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
ПЕТ. 26.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик -	од 20.30
СУБ. 27.	БЕЛА КАФА / 100-та представа комедија Александра Поповића	од 20.30
НЕД. 28.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђњидић - титловано на енглески језик -	од 20.30
ПОН. 29.	СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсилковић	од 20.30
ЧЕТ. 01.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30
ПЕТ. 02.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30
СУБ. 03.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
НЕД. 04.	СЛИКА НЕПОЗНАТОГ адаптација романа „Изложба“ Миодрага Кајтеза, гостује НП „Тоша Јовановић“ Зрењанин и Стеријино позорје	од 20.30
ПОН. 05.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30

ЈУН

ЈУН